

НАЦИОНАЛНО СДРУЖЕНИЕ НА ОБЩОПРАКТИКУВАЩИТЕ ЛЕКАРИ В БЪЛГАРИЯ

Избрани произведения
на български лекари

Сборникът се издава по случай
13-тия конгрес по обща медицина

София, Ноември 2010

Ивелина Георгиева

Избрани стихове

Д-р Ивелина Петрова Георгиева е родена на 27.09.1972 г. в Шумен. Омъжена. Има син на 16 години. Работи като общопрактикуващ лекар от 2004 г., има специалност по Обща медицина

(помниш ли един подарък...)

Денят угасва бавно,
а мислите ми
макар и уморени
бързат,
чакат Пълната Луна.
Очите търсят я...

Защо я няма?

Така невидима,
как да ти я подаря?

Като е скрита,
как във този миг, Любов
и ти ще можеш да я видиш,
да се усмихнеш
и
мислейки за мен,
с трепет да прошепнеш: - Прекрасна е!

Моя обич,
Моя песен тъжна!

През всичките години,
дали чувства някому,
останали длъжници
на любов, на думи, на обещания,
какво, че ще заспим спокойно
в постеля стоплена по задължение?!
Дори с очи затворени
воюващи със сънища
там...
на друга гара,
в далечно време,
под погледа на пълната луна
ще търсим в мислите си
онази, другата, пропусната
любов.
Дори да ни отвеждат надалеч,
във вихър разпилян от мигове,
безмилостно отлитащи по релсите
във две посоки безнадеждни
съдбите ни... помолени ще се смилят!
За миг един,
този в който ще платим със себе си!
И...
точно в онзи миг ще видим
вторачили се във мечтите си,
че даже
потеглили с насрещни влакове
сме минали по близки пътища...

Нека съм в сънят ти,
ако само така ще те виждам,
нека вятъра
носи вести от теб.

Слънчеви спомени
греят сърцето ми.
И до сега сещам дъхат ти,
от една нощ, прелестна.

Нека съм в сънят си,
ако единствено така ще те виждам!
Моето сега е споменът с теб.
Щастлива съм
в картините минали...
Нека съм в съня ти
ако само така ще те виждам...

.....

Ще ми простиш ли,
за нощите през които не спях?

Ще ми простиш ли,
за сълзите посрещнали слънцето?

Ще ми простиш ли,
че с изкрящо вино исках да те
забравя?

Ще ми простиш ли,
че не видях как блестят очите си в
утрото?

Ще ми простиш ли,
че не чух как ме викаш нощем в
съня?

Ще ми простиш ли,
че не се радвах с теб...?

Ще ми простиш ли,
че не усещах болката ти?

Ще ми простиш ли,
че не виждаш усмивката ми, родена
от мисълта за теб?

Ще ми простиш ли,
че бях и съм егоистка, че те искам...?

Ще ми простиш ли,
че изпитах щастие от усета на дъха
ти?

Ще ми простиш ли за пропуснатите
дни?

Ще ми простиш ли,
...че те обичам толкова късно...?

Коста Костов
Избрани стихове

Доц. д-р Коста Костов е председател на Българското дружество по белодробни болести (БДББ) от 2008 г. и ръководи Клиниката по белодробни болести във Военномедицинска академия - София.

“ ИДВАЙ САМ СЛЕД ДЪЖД...”

(Ана Боянова)

*Срещаме се непознати.
В откоса на ласките
докосваме се анонимно
в еретичната си жажда за любов.*

*И само миг надежда,
че после няма да сме същите
и ще свърши тази самота...*

(2000 г.)

Замина си.

Невчесани остави ласките
по лунните пътеки на косите ми
след пръстите, побегнали в премала...

Следите от копитата на устни
по пясъчното дъно на лицето ти-
оставих аз.

В очите ти седеф оставих.

В изпепелените ни зеници,
по-пареща от въглен,
остана Болката
от сетната целувка.

30.07.91г.

ЩЕ СЕ ЗАВЪРНА

на Борис Христов

*“Искам да капна от моите сълзи
в окото, което ръждясва.”*

В чистите води
на пастелните ти ириси
изплува моето лице...

В бездните на най-дълбоките зеници
потъна ехото на първата целувка
отронена по склона на клепачите.

Ще се завърна някога в една
сълза,
при жадните ти устни
изсъхнали от самота.

По бузите ти ще оставя
най-солената пътека към очите
ти...
Любовта по нея ще се върне.

28.12.97г.

Весела Димова

Избрани стихове и илюстрации

*д-р Весела Томова (Димова) е лекар-кардиолог в
Университетска СБАЛ по кардиология – Плевен.
Автор е на повече от 60 научни публикации в областта на
кардиологията.*

*Пише стихове от дете. Има издадени десет стихосбирки.
Член е на Съюза на българските писатели, на Международния
клуб на лекарите – писатели, на Дружеството на
плевенските писатели и на ръководството на Клуба на
дейците на културата – Плевен.*

Весела Димова- за любовта, приятелството и времето, което сме длъжни да изживеем
Представена от Георги Байчев

Д-р Весела Димова Томова е родена в град Плевен и работи като кардиолог в родния си град. Стихове пише от дете и има издадени десет стихосбирки, включващи поезия, миниатюри и кратки разкази с неочакван край*.

За хилядите си пациенти тя е “лекарят”, за мнозина вероятно е “поетесата”, а за мен тя е приятел и човек с изтънчена чувствителност, богата душевност, с тънко и точно усеждане за наглед обикновените неща около нас, които правят живота ни единствен и неповторим. Нейните стихове са един поглед навътре в човека, малки притчи за мрака и светлината, за любовта и смъртта, за вечния кръговрат, който ги събира и разделя. Чувствата ѝ са плод на непосредствен допир с живота, а чрез магията на словото Весела Димова го опоектизира до изящество, до свършенство...

Продължавай да ни караш да мечтаем, Весела!

* Стихосбирките на Весела Димова в интернет – www.slovo.bg „Равновесие” (избрано, 2005 г.) е публикувана и като електронно издание на „Литернет”: http://liternet.bg/publish17/v_dimova/ravnovesie/index.html

ПРИТЧА ЗА МАЛКИТЕ НЕЩА

От малки ни учеха
с малки неща да живеем.

С малко пари
и малка надежда за утре.
С малки лъжи,
за истини често приемани.
С малки мечти
и вечно нестигащо време.
И с малко любов —
надживяла лъжи и обиди,
да не ни наранява,
когато внезапно си иде.

Но докато растяхме така —
благоразумни и тихи,
между многото малки неща
и душите ни се смалиха...

ПРЕМИНАВАТ КАТО СЕНКИ...

*Господ също е самотен
върху покрива на света*

Преминават като сенки
сиви, безразлични дни.
Тъжно-есенен септември
под прозорците лежи.

Подминават непознати
стъпки твоята врата...
И се влюбваш в тишината
като в първата жена.

Покорен, ѝ се отдаваш
и се радваш, че си жив.
Колко малко ти остава
да си истински щастлив...

Добрин Паскалев

Избрани стихове

Добрин Паскалев е роден на Коледа, 25.12.1954 г. в гр. Варна. Работи като лекар в Клиника по нефрология и диализа в университетската болница "Св. Марина", Варна. Професионалните му интереси са насочени към вътрешната медицина, нефрологията, диализното лечение, трансплантологията, витаминологията, оксидативните процеси и... историята. След около 30 години, преминали в битки с болката и човешкото страдание, д-р Д. Паскалев все още вярва, че Животът се нуждае от повече изкуство, а Изкуството - от повече живот. Пише и превежда поезия.

VA BANQUE

Когато стискаш мъртвата ръка
на някого, когото си обичал;
когато болката е придошла река,
която всичко в пътя си завлича;
когато твоят път изглежда пуст
и все едно – дали ще оцелееш;
когато в теб животът губи вкус
и нямаш сили чаша да налееш;
когато всичко рухва отведнъж,
пометено от залпа на Съдбата
и ти не можеш – станал вече мъж –
да спреш вулкана на сълзата;
когато всичко в теб се нажежи
и чувташ как връхлита те инфаркта –
на себе си хазартно заложи,
играй va banque последната си карта,
блъфирай дръзко старата Съдба,
която все живота ти нарежда
и смело посегни напред с ръка
за да спасиш последната Надежда...

САМОТНИТЕ МОРЕПЛАВАТЕЛИ

Като самотните мореплаватели
ще трябва да изстрадаш самотата,
а думите ти – кораби на стапели,
да тръпнат от очакване в душата,
че пътят им, неначертан от лоции,
ще бъде дълъг път към всички хора,
в които вечер се отлага стронция
на болка, безнадежност и умора...
И може би със думите натрупани –
в сърцето ти жадуващи пасата,
ти предстои едно безкрайно лутане
през вечната нетрайност на нещата...

РЕКВИЕМ

Когато чуеш въвн жалейната камбана,
един сподавен глас въвв теб ще ти
подскаже,
че съм поел на път към вечната нирвана,
че съм докоснал вече небесните витражи.

И нека няма скръб, сълзи да няма даже,
стиха ми притисни за сбогом до сърцето.
Път лек ми пожелай, зад пламнали
миражи
духът ми дом ще дири – една звезда в
небето...

РАЗГОВОР СЪС СЪЛЗАТА

Една сълза поема от сърцето.
Защо така горчива си, сълза?
Затворила съм в себе си морето
на гордата човешка самота...

Една сълза изгаря като рана.
Защо така гореща си, сълза?
Затворила съм в себе си вулкана
на болката, изригнала в кръвта...

Една сълза блести като мъниста.
Защо така красива си, сълза?
От болката родена и пречистена,
във мен остана само Светлина...

ЛЮБОВ

Обичам те – за времето, което ми остава,
обичай ме и ти с любов такава
и двойно ще е времето за нас тогава!

ТЕРМОПИЛИ

Прегръщай ме със задебяла нежност,
недей спестява думи и вина –
илюзия е всяка безметежност,
животът е загубена война,
а чувствата са шепата войници
на Термопилите в последния окоп...
Душата ми с отворени зеници,
посреща вражите редици,
спокойна като всички птици,
подирили сред облаците гроб...

БЛУС

Внезапен пориф, просто тръпка –
на тялото гримаса сардонична –
на блуса нежната прегръдка
направи пак душата ми лирична...
Бях весел, млад, дори красив
и може би ... за миг щастлив!

Боримир Фурнаджиев

Избрани творби

Основателят на Медицински кабинети "Ирис", д-р Фурнаджиев е известен специалист в областта на УНГ болестите и отоневролог, с над 27 години лекарска практика. Има над 100 медицински публикации в различни издания у нас. От няколко години работи в СБАЛББ „Св.София” ЕАД и е управител на медицински кабинети „ИРИС”-София.

Редакция и представяне на автора

от Коста Костов

Около мен винаги е имало интелигентни приятели, които аз наричам изискани откачалки. Със свежо чувство за хумор, добри професионалисти-работари, но в същото време ексцентрични, което издава различие от масата и жив ум.

По-особените, винаги са за предпочитане от скучния нормалитет. Както беше казал един мой любим поет, в България трябва да полудееш малко, за да не полудееш съвсем. Д-р Боримир Фурнаджиев е далеч от тоталното полудяване и вероятно ще полудее последен, защото не престава да ме радва със свежия си дух, неуморното си чувство за хумор, което е така внезапно, опасно и неочаквано както взривът в Челопечене. Въпреки дългото му съжителство с една уравновесена еврейка:), не забогатя, не кандиса да се прави на луд, не се изтарикати и не загуби хъс към живота, като си остана същият приятен откачалник, какъвто винаги е бил.

Боримир Фурнаджиев пише разкази, стихове, музика и текстове към нея (рок групата му „Осем” е доста популярна и първият албум, му е супер-!да му се не види!!!) Най-верният фен на Rolling Stones, който съм срещал и макар и да не мръдна по-далеч от поп-музиката, където е заседнал от невръстни години, се радва и на преданата обич и възторжена благодарност на дузина фолк-фурии, които обхождат кабинета му, когато им пресипне гласа и имат нужда да наточат гласните си струни. Известен коньовичарски бохем. Баща на две брачни и незнайно колко извънбрачни деца. Коньовичарска му работа!

Този негов разказ, и стиха посветен на наш приятел изпратени ми по пощата, стана добър повод да ви го представя откъм една по-сериозна негова страна и да му кажа: Здравей, Бари и добре дошъл на страниците на сборника!

Още в началото на купона у Марчела, оня докторът, започна да ни дразни. Иначе, купонът се развиваше стандартно - маркови питиета, сандвичи и пици, купени от тъгля на "Стамболийски". Музиката беше безлична, като утринна блондинка след запой. Някъде по средата на купона, след две три цигарки с марихуана, на фона на оня характерен сладникав мирис, Венци, басистът на "Група 8" доведе тоя доктор. Всички го забелязаха, защото беше хубав мъж на около тридесет и пет, четиридесет години и защото веднага извади някакви дискове от джоба си. Това с дисковете, някои не го забелязаха, но когато докторът ги подаде на Марчела с леко кимване, но някак настойчиво, нетърпящо възражения, много от нас се спогледаха. Марчела, разбра, че едва ли трябва да се съобразява с мнението ни, безмълвно спря своя диск с безличните звуци и пусна тоя на доктора. Трябва да призная, че тоя доктор доста подличко беше подбрал музика, дето се казва – за нежни девойки. Подредил беше тоя тарикат балади на Юрай Хиип, през Скорпионс, та до Уайтснейк.

Е, аз като познавач, също бях използвал гласът на Дейвид Ковърдейл с ония топли, нотки и характерното дишане точно в такива моменти, да впечатлявам мацките край мен. Трябваше да му се признае на тоя тарикат, че мадамите на купона веднага напериха уши и

започнаха да го оглеждат доста директно. Соня дори попита Марчела, кое е това готино парче и к`ъв е.

Сипвайки си едно питие в кухнята, неволно чух, че другата ни мацка Катя обясняваше на Вероника, че тоя доктор бил голям специалист в белодробната болница и че бил готин, имал хиляди музикални дискове, свирел на китара и направо бил страшен. И не се знаело женен ли е, разведен ли е, свободен ли е, но с Марчела не били гаджета, а само приятели. Бил малко циничен в приказките, ама нали ги знаеш докторите, а и при тия млади сестри край тях... И най важното, Соня чак шепнеше, че цинизмът му бил такъв един по ръба на бръснача и чак ти ставало хубаво. В смисъл, че чак ти се приисквало, а Вероника знаеше какво значи да ти се прииска. Двете ме погледнаха, отпиха от чашите си, целунаха ме едновременно и някак съучастнически и със смях излязоха по посока на хола за да се полюбуват на доктора.

Още в началото трябваше да подчертая, че не съм ревнив. Бях дошъл при Марчела просто да се позабавлявам с колегите, а повечето бяхме колеги-химици и работим за “ШмонФарма”, една издухана израелска фирма. Само Венци Басиста беше фармацевт и смяташе нас химиците за балъци, дето им бачкаме на евреите за жълти стотинки. Не изпитвах ревност и по друга причина - бях преспал и с Вероника и с Катя, и въпреки, че и

двете се досещаха, явно не им пукаше. С Марчела бях спал още като студент, но още във втори курс се разбра, че ще си бъдем само приятели. Дори знаех всичките й връзки след мен, а и тя моите.

Докторът не можеше да ми бъде дразнител, защото и аз бях отворко, също колекционирах музика и можех да го приспа с моите скромни пет-шестстотин диска. Добро начало за музикален маняк, както ми каза една вечер Тома Спространов на друго място в друго време и с друг алкохол.

С такива лениви мисли и сто грама „Грантс“ в главата, се върнах в хола. Докторът беше грабнал вниманието на колежките, което явно дразнеше мъжката част от компанията. Три от момичетата бяха го обградили, той им говореше нещо смешно, а те се смееха искрено, с лека възбуда и с оня блясък в очите, който не се получава от алкохол. Предчувствие за сексуална авантюра описана от жените с фразата “що пък не, я колко е гот”.

Нашата махала “Коньовица” си беше училище за мъже. В това училище се знаеше, че за да схване този блясък в женските очи и да разбере кога да настъпи или отстъпи временно в атаката си, мъжът трябва да има доста опит, да бъде “печен”. А тоя доктор явно беше много печен. Не го познавах, а ние познавахме всички физиономии от последните двадесет, тридесет години от “Възраждане” до края на “Стамболийски”, та чак до “Западен Парк”.

В този ред на лениви мисли усещах нарастващото напрежение сред мъжете. Музиката беше хубава, а кой не се кефи на хубава музика. Две, три двойки танцуваха и се целуваха в другия край на хола. Марчела наля сто октана бензин в огъня като изсипа новината, че доктор Ачо имал вече авторски песни и забивал с нашумялата в София група "Осем" но без да пее, понеже не си харесвал гласа.

Тогава с малко завист и злобичка Делчо рече:

- Не знам за гласа на доктор Ачо, но за цинизма на докторите съм чувал. Мислят се за голяма работа. Като сложат белите престилки и с тях не може да се говори. А като ги слушаш, ще си помислиш, че чукат като разпрани. То не остана сестра или докторка, да не е оправена. А и за пациентките си така говорят, че едва ли не всички припадат по тях,. Едно прегледче, рецептичка, два комплимента и в коша. Айде бе!

Делчо беше вкарал повече питиета и му беше паднало пердето. Трябва да вметна, че по начало ние химиците не сме много по тая част, жените. А, бе, направо сме си смотани. Има и изключения, като мен, но аз попаднах малко случайно в химията, защото в математиката съвсем пропадах. А се знае, че математици, шахматисти, инженери, хич ги няма по женската част. Не сме лоши хора, ама сме много аналитични и все правим някакви

проекти, разсъждения. А живота и жените не искат мотане, а импровизации и хъс. За жалост не сме артисти, доктори, адвокати. Което си е дадено от Бога, то си е така. Няма мърдане. Лошото е, че жените имат един вътрешен уред, сигурно някъде под, зад или в сърцето, с който безпогрешно усещат мъжа-пич и левака. Е, с левака може да направят няколко компромиса, ама за себе си винаги търсеха мъжкаря. А, докторът си беше точно мъжкар.

Купонът продължаваше стандартно, а аз се отдадох на моите вече алкохолни мисли без да слушам диалозите около хипократовия служител. Звучеше една балада на “Цепелин”, онази великата “Стълба към небето”. Лицето на доктора сякаш се изопна. Нещо прибяга през красивите му сини очи и те някак посивяха. Всички се бяха умълчали и той обръщайки се уж към Делчо, се обърна към всички:

- Казвате, че сме цинични, а аз ви казвам, че сме реални. Не искам да ставам сериозен тази вечер и да ви отегчавам, но ще ви разкажа два мои случая, от вчера и днес, ей така, за илюстрация. Дано са ви интересни.

Докторът посегна към бутилката ”Паспорт”, която беше донесъл, отсипа си два пръста, изпи ги на екс и продължи.

- Снощи застъпих дежурен. Имах един пациент, циганин, който бях приел преди три дни с последна, остра фаза на туберкулоза. Разбрах от колегата, че е зле. В смисъл потъва.

Така казваме, когато пациентът започва да поглежда към небитието, накичен с електроди и разни тръби за дишане. Знаехме, че след няколко часа, центърът на дишане и сърцето ще спрат и това ще му е краят. Дори последният ден разрешихме на жена му, циганката, да стои при него. Тя не му беше истинска жена, което не пречеше да има три деца от него. Беше хубава мургава жена, на която и даваш около четиридесет, а се оказва на двадесет и осем. Нямаше предни зъби, като изключим един златен, по техния си тертип. Те така си правят, избиват един зъб още като момичета и си правят златен. Да се види, че са богати. Та тази женица, защото ме знаеше, че аз съм приел болния и мъж, като ме видя и ми вика: Ела докторе да те питам нещо и да пушим по цигара.

Излязохме на балкона, снощи беше топла, хубава вечер, жената запали цигара, нещо зарови в джоба и ми подаде два лева. “Земи, вика, да пиеш едно кафенце и ми кажи ама честно, има ли пневмония моят хубостник?”

Не, няма, рекох. Има ТБЦ, туберкулоза, виждаш, че е зле. Тя ме погледна и ми казва:

Ей, успокой ме, знаех си аз, че ще се оправи, щото аз съм чула, че от пневмония се умира. А, знаеш ли какъв мъж беше преди месец - кило ракия изпиваше и тия на пазара “Димитър Петков” се чудеха как се държи прав. Дори му даваха на вересия да видят, че даже на кило и половина ходи и не пада. И сега като се оправи, ще черпим яко. Ние сме чисти цигани, не сме

е като ония мангали в “Христо Ботев”. Ние живеем на “Константин Величков”, имаме чешма и в къщата, а не само на двора като другите цигани.

- Добре де, казвам, ами ако нещо се случи и почине?

- Що да почива, ми казва тя, сега си заспа и дори си хърка, виж как силно хърка, чак се дави, значи му минава. Той така си хърка и като е пиян и пак му мине после. И да ти кажа докторе, като пие, не посяга. Не е като другите, дето си бият жените. За т`ва, ти си пийни кафенце със сестрата, я виж к`ва е хубава и млада и се грижи за моя. Ша та моля да кажеш на някой да му изхвърля и подлогата, че нямате санитарки гледам. И т`ва дето викаш ТБЦ-то се лекува знам аз, ама от пневмония се мре, пак ти казвам, знам аз.

Гледах я милата циганка, мургава, хубава и кристално неграмотна. Чак ти става симпатична с тая чиста простота. Как да и кажеш, че това дишане, моторното, предвещава два три часа живот. Помолих я да си тръгне и да дойде на другия ден и че не е нужно да остава цяла нощ при него.

- Аз и цигарки ще му купя, каза циганката, утре като се наспи да си запали една.

- Да, казвам, купи му и й подавам двата лева, които ми бутна малко преди това в ръката.

- Не, казва, те са за теб и сестрата, толкова имам, ама не сме бедни, не сме като ония от “Враждебната” - така каза -

Враждебната, и утре, че се видим. И пак се усмихна:

-А, бе щом не е пневмония, добре е.

И тръгна толкова спокойна и доволна, че ми загорча в устата все едно бях пушил пет цигари наведнъж.

Час по късно циганинът почина. Просто спря да диша, тихо и спокойно, с няколко потрепвания, така познати на всички нас от екипа и така фатално непреодолими.

Не спяхме до сутринта. А екипа сме двама лекари и две чудни млади сестрички. В такива моменти изобщо не ни идва да си мислим дали сестрата до нас е хубава, сексуално активна, става ли за сваляне или други такива неща. Опитахме се да дремнем по два часа на смени, но не стана.

Сутринта си тръгнах час по рано. Всъщност излъгах колегите, че си тръгвам и се скрих в кабинета на шефа - всички имаме ключ от него. Не исках да виждам циганката. И тъкмо пиех третото си кафе за тази нощ и в кабинета влезе една от най-красивите ни пациентки този месец.

Казваше се Милка, на около 45 години, но наистина красива. Висока брюнетка с големи сини очи, хубав бюст, който няма как да ти избяга от очите и кристално бели и равни зъби, като от оная реклама, в която стоматолог те причаква в гората посреднощ за да ти прегледа зъбите.

Милка винаги беше с дискретен, но

запомнящ се парфюм. Шефът я беше приел преди седмица по повод съмнение за астма. Рентгенът изненадващо показва голяма туморна маса заемаща целия десен бял дроб. Неопарабилен. Беше дошла късно, без особени оплаквания, само с леко покашляне, уж от цигарите а беше вече с разсейки. Не знаех какво да кажа и гледах рентгеновите снимки дълго и тъпо. В стаята влезе колегата от гръдна хирургия и Милка, поглеждайки и двамата ни се усмихна благодарно и рече на хирурга:

“Много ви благодаря докторе, че отървах операцията. Вашия колега ми обясни, че ме праща в диспансера да ме облъчат с няколко нагrevки и малко хапчета и готово. Аз съм си правила физиотерапия защото имах синусит като студентка и ги понасям добре. Ще дойда да почерпя повече, но ето сега този “Паспорт” за здраве.

Гледахме я, мълчахме и дори не попитахме, кой колега и е казал това. А знаехме защо го е направил? Сигурно и ние щяхме да направим същото. Очаквах я месеци на жестоки изпитания, окапване на косата стапяне на теглото. Само след месец щеше да бъде друга, а след няколко месеца нямаше да е между живите. Бяхме виждали десетки такива случай. Оставихме я да си тръгне доволна, спокойна и усмихната от болницата. У нас остана горчилката от премълчаната истина.

Докторът млъкна. Песента на “Цепелин” беше привършила. В тишината с мъжка

нежност се лееше “Назарет” с убийствената “Лав Хъртс”. Всъщност, кой му пука как се казва една песен когато те хваща.

Всички мълчахме виновно. Докторът, за да разчупи тишината, се пресегна, отсипа отново уиски, вдигна пред очите си чашата, завъртя я и продължи:

- Ето това е цинизъм. Да пием уиски за здравето на една жена, а здравето безвъзвратно да си отива от нея. Цинично е, че нищо не можем да направим. Лесно е да кажем, че някой там горе, Големият татко, е натиснал нейното копче и я вика при себе си. Такава, млада, умна, красива. Ето това е цинизъм. Какво от това, че някой в някоя стая е спал с колежка. Това е част от живота, а другото е нелепа смърт. Някоя правила свирки на някой - да прави. Ако искат в стая, ако искат в цъфнала ръж, нали двамата го искат, какъв е проблемът? Какво ще ли да кажат хората? Майната им на всички и всичко. Ако можех тази жена, а и циганина да ги спася да си живеят още 20-30 години, пък ако ще жена да не видя и десет години.

Последното докторът го каза като да мине за шега, но просто не се получи.

Това, че следващите двадесет минути се разотидохме и купонът свърши е само подробност. Тръгнах си с Вероника и съзнавах, че нямам никакво желание да спя с нея. Изпратих я, не се качих, а и тя не настоя. По пътя мълчахме дълго, но пред тях тя промълви - “Ей, не искам да съм доктор”.

Същото си мислех и аз. Химик, инженер, философ какъвто щеш. наивник или левак с жените, но без докторлък, без дежурства, починали, носилки, кръв, мръсни чаршафи, подгизнали от пот и урина.

Кофти беше този ъгъл на живота, от него се виждаше, сивото, мръсното, жестокото ни ежедневие. Запалих цигара и тръгнах към „Мол“-а на “Стамболийски”. Трябваше да му взема телефона на този доктор. Пич. Хареса ми и не му се дразнех. Исках да го видя пак, чувствах го, че е от моята порода. Халал му бяха и жените и парите и френската любов. Беше си заслужил удоволствията. Той беше бодигард на живота, на нашия живот.

Знаех и начина да станем приятели. Музиката ще ни събере. Ще му запиша MP3 на “Ролингстоунс”, а там съм силен. Имам всичко.

ЖЕНИ

на Д-р Камен Пл.

Приятелят пиеше вино и беше със три жени.

Беше любил и трите.

Беше страдал, въздишал и плакал

Първата обичал бе безумно.

Втората предпазливо, разумно,

Третата комбинирано-предпазливо и мило.

И трите имаха блян - блян-а беше той.

В началото го мразеха, после намразиха себе си.

Но той беше така чаровно добър, че всички се
примириха.

Всичко знаеха-но прощаваха и нехаеха за
другите.

Сега говореха и трите

за преминалото време.

Но той обеща, да ги обича безумно, разумно,
предпазливо и мило.

И те вярваха.

И времето беше тяхно.

И негово.

И на Любовта.

Невин Садъкова

Избрани стихове и илюстрации

Д-р Невин Садъкова пише стихове още от детските си години. Завършва медицина и се установява да живее в Момчилград, където работи до 2000 г. във Вътрешно отделение. След реформата напуска болницата и става семеен лекар. Д-р Садъкова има 14 години стаж като лекар и специалност Обща медицина.

Не престава да пише стихове през цялото време, като през 2003 г. издава първата си стихосбирка "Да намериш себе си, а през 2009 г. излиза от печат и втората - „Лунни приливи“. Членува в Асоциацията на лекарите-писатели и в Съюза на българските писатели.

В БЯЛО

Родих се в бяло и от този свят
аз в бяло искам да си ида.
Противно на живота си безцветен,
по белотата искам да вървя.
И всичко в бяло да покрия -
дори злобата, и завистта.

Но сега е време в бялата си рокля
да пристъпя тихо и свенливо
в сърцето ти и в любовта.

ВЪПРОС

Застанеш ли пред кръстосания
разпит на живота
и съвестта започне да разпитва.
Какво ще отговориш?
Живях, за да се уча,
да греша.
Живях, за да прощавам.
И да умра!

МЕЧТА

Искам да затворя очи
да предам доверието си
да се отпусна на раменете ти
и да се заровя в твоите мисли.

Да се докосна до мечтите ти
да се слея с тях
и да стана една от всички,
но най-голямата, най-истинската.

ЗАБРАВИ

Ти - убиец на мечти.
Отрова, пропила в кръвта ми.
Ти - мерзост и безчувствие.
Сърцето ми усилва тишината.
Отпускам се и чувам,
как отново се прокрадваш.
Не искам да те слушам!
Не искам и да виждам
празния ти поглед!

ДИЛЕМА

...А сега се питам.
Кое е по-скъпо,
от внезапно лумналия огън?
Кое е по-важно,
от мимолетното щастие?

Навярно е споменът,
но най-важна е мъдростта

НЕЧАКАНА

Да имах силата да кажа „не”,
когато ме погледна.
Да имах смелостта да бъда аз,
когато ме попита

как съм...

Нямаше сега да се осъждам,
че нечакана прекрачих прага

На мама

1.

Гледах.

Как бавно гасне живота
и виех от болка и безсилие.

Душата ми кървеше от тежката рана.

Сълзи-издайници напиреха в очите.

Разумът не искаше да го приеме.

Сърцето гледаше отвъд.

2.

Отидох до морето.

Надигна се вълна

и ме прегърна нежно,

а после се отдръпна.

Безброй мечти събрала

в капчиците малки,

безброй целувки.

Трепереща и очакваща

вълната ме прегърна нежно

и сълзата ми се сля с морето.

3.

Казват, че водата всичко отмива.
Хвърлих болката си в морето,
но от това тя не намаля.
Вълните я подеха и разпръснаха
по всички краища на света.
Хората, които се докоснаха до тях,
изпитаха необяснима празнота.
и болка от моята загубата.
Празнота останала в сърцето
от невъзможността да изречеш
единствената своя дума на света.

НОСТАЛГИЯ

Душата ми, разкъсана от километрите,
се лута между минало и настояще.
Еднакво мили, топли и разчувстващи,
са мислите за моя дом
и бащиното ми огнище..

НОСТАЛГИЯ

Душата ми, разкъсана от километрите,
се лута между минало и настояще.
Еднакво мили, топли и разчувстващи,
са мислите за моя дом
и бащиното ми огнище.

ШЕПОТ

Късче коприна
в тревата.
Златна нишка
сплела чувства и копнежи.
Шепот в синьозелено.
Утринно спокойствие.

ВЯРА

Аз, сама със себе си.
Със съмнението, с утехата,
а ти.....
С приятели.

Разбито сърце,
до него още едно.
Надежда, тъма
и само .....

Само вяра една.
За Любов.

ЛЮБОВ

Тази наша странна любов.
Тази наша единствена любов.
Тази наша непозната любов,
по детски наивна, истинска.
Стискам я ревниво.
Искам я заложница.
Позволи ми отново .....
Да те докосна.
Любовта е болка, нали?!

ЖИВОТ

Сред многото приятели сама.
Сред толкоз обич, необичана.
С кошмарите на всички светли нощи.
и със студа на утрините летни.

Проследяваш полета на птица,
разцъфването на роза.
Усещаш нежния полъх на вятъра
и си даряваш усмивка
.....
въпреки всичко.

ЕХО

И върху белия лист ти написа -
„- Обичам те! Завинаги!”
Изкачило билото,
ехото заповтаря -
„Обичам те..... обичам те!”

После листът беше смачкан...
Прашният път още помни
шума от заглъхващи стъпки.
Зелената пейка в парка
е посивяла от спомени.

СИЛА

Като разкъсана перлена огърлица
се разпиляват младостта и животът.
Всеки ден едно по едно
ги подреждам отново,
но всеки път някой дръпва края
и „звън”, „звън” - се чува по пода.

Аз упорито
ги събирам отново
и всеки път,
огърлицата става все по-красива,
а аз - все по-непримирима.

ЕСЕН

Шареното лято се събра
на зелената морава.
Дърветата тръпнеха в очакване
на старата нова раздяла.
Небето неистово се разплака
за посрещане на бялата надежда.

ПОЛЕТ

Момчето
реши да полети
с крилете на надеждата.
Бе вироглаво и дръзко.
Искаше да пречупи гравитацията,
.....
но крехкото му тяло
се запечата като послание
.....
на една тротоарна плочка.

ЖЕЛАНИЕ

Нека помълчим заедно пред залеза,
както когато бяхме млади и влюбени.
Нека заедно да доплуваме до брега
и легнем върху уморения пясък.

Колкото залези помнят вълните,
толкова да останем щастливи.

Отново мълчаливо да си кажем -
„Обичам те! Завинаги!” -
и да вплетем мислите, чувствата
и копнежите
във вечността.

Колкото песъчинки се борят с вълните,
толкова дни да останем щастливи.

Любомир Киров

Избрани стихове

Д-р Любомир Киров работи като общопрактикуващ лекар от началото на реформата в здравеопазването в България. Има специалност по Вътрешни болести и Обща медицина, работил е във вътрешно отделение, интензивен кардиологичен сектор и градска поликлиника. Премахва всички нива на обучение по абдоминална, специална и интервенционална ехография, както и обучение в областта на семейното планиране.

През 2009 г. завършва магистратура по Здравен мениджмънт. В момента подготвя докторантура по Обща медицина.

Д-р Киров е председател на Националното сдружение на общопрактикуващите лекари в България, зам.-председател на Българското научно дружество по Обща медицина и вицепрезидент на Асоциацията на лекарите по обща/фамилна медицина от Югоизточна Европа.

•••

Питаш, дали скоро съм сядал пред белите листи? Не, не съм. И няма смисъл. Всичко е казано, написано някога от някого. Нека да изживеем поне малка част и оставим другото на други хора, в друго бъдеще и по-различен свят...

•••

Залезът се стапя във очите ми.
По пясъка танцуват боси стъпки на деца,
морето нежно ги целува по петичките.
Из крайщата на плажа наднича Чудото
със име Самота...
Здравейте миди- седефени зеници на нощта!
Във тази кротка тишина,
без глас крещя-
Обичам ви!

•••

Сляп съм в тъмнината... Защото обожавам
Слънцето.

•••

Не се превръщай в огледало за суетата и
предразсъдъците на хората.
Луната отразява лъчите само на едно Слънце.
Не бъди дори Луна.
Бъди водата на планинската река- кристална,
топла и студена,
буйна и галеща с любов, събрала огъня на
слънцето, лунния покой, свежестта и аромата
на утринна гора, винаги променяща се в
своята неизменност, от вятъра по-силна,
укротителка на огъня.
Бъди Себе си! И никой, никога не ще те
пресуши!

•••

Огромното Слънце
потъва
зад зъбера
на планинското било.
Заклучвам го в душата си.
Последните отблясъци искрят в очите ми.
Боли!
Боли
от толкова
неподелена
Красота!

•••

Има дни, когато се чувствам изоставен дори от самия себе си. Дни, през които небето е толкова ниско и сиво, че трябва да се наведе.

Околните предмети са бледи мъртвци.

През тези дни самотата не е лекарство. Тишината е отровен газ. Пропива всеки милиметър. Задържам дъха си до пълно изтощение.

После- дълбоко вдишване и пак...и пак...

Уморих се гост да бъда в собствения си живот. Да съм такъв, какъвто другите очакват.

Не трябва да съм уморен, не трябва и да съм намръщен, не трябва да...

Умората взривява съзнанието. Кошмарите превземат нощите без шум. Превръщам се в горяща болка.

Как Немият крещи от болка или ужас?

Поредната усмивка слагам, както артистът театралния костюм. Подходящото лице от личния си каталог избирам и ... ето ме. Такъв, какъвто ме очакват. Защото идва утро...

Небето е неподреден, огромен възел на разбърканата сивота. Денят е от онези, през които...

Кошмарите, болката и порцелановият виртуален свят изчезват нейде в лабиринта на съзнанието. Добре съм! Жив!...

До следващия миг на самота, до следващата среща с себе си.

•••

Домът на Бездомника- очите на моята Дъщеря

•••

Когато виното Духа целува...

Понякога можеш да пипнеш Времето.
Часовете, лепкави като горещ асфалт,
се стелят върху порите
на рехавата Мисъл.
Мечтите са окови.
Умът- дрогиран, стар пънкар,
излегнат в локвата на своите секрети.
Птиците са статуетки
от китайски порцелан,
които пеят във света на стъклените сънища.
Вулканът е мъртвец...
Вероятно Зомби,
подчинил духа си на Земята.
Красивата мечта на Червея
е пеперудата,
целуваща с любов,
а не по дълг цветята...

•••

Какво става с нас Човеците?

Живеем, работим заедно. Докосваме се-
почти...

Очите ни- биологични светлоотразители. Очи
без своя светлина.

Езикът ни, език изплетен от лъжа.

Нима забравихме, какво е да обичаш?

•••

Цигарите ме убиват,

но по – бавно от „приятелите”.

•••

Тиха Лудост

Пусто като в зеницата на мъртвец.

Приятелите тихо си отиват...

Часовникът е сляп без своите стрелки.

Мъртъв съм.

Но черното пред мен не е Смъртта,
а немият екран на спуснатите ми клепачи.

Оттатък е светът на восъчните фигури.

Бездомните души се лутат между тях.

Прегръщам розата,

целува ме със хищна красота

и гали.

Кървя, а цветовете оживяват.

•••

Сънувах сън. Бях камъче или пък мида, нещо много дребно, неподвижно, на границата между пясъка в лагуната и океанската вода, там където вълните търкалят песъчинките. Неподвижен. Само сетива.

Огромна вълна извива тяло над мен, превръща се в тунел, в който слънцето изплита в паяжини лъчите си. Вълната, изтъкана от нюанси на зелено, синьо, бяло и червено, сякаш с разтопени скъпоценни камъни, покрива ивицата пясък и камъчетата в тунела си.

Светлина и тишина. Стоя на входа на тунела. Времето не диша. Вълната е изпълнена с живот, макар и неподвижна. Покой, топлина, слънце, сигурност...Моето мигновено бягство.

Но...Ето я! Старата познайница - Умората. Върху раменете ми полага тъмно наметало от тонове антима̀терия. Очите... Не виждам ясно. Само тежестта в челото ми подсказва, че съм още жив.

Пред мен е тъмната страна на моите кошмари. Поемам пътя си...към Слънцето.

•••

Някога Сфинксът също бил човек...
Затова в най- тъмните нощи,
в най- страшните пустинни бури,
когато Животът се е скрил,
той страда, боли го, тъжен е...
и плаче с пясъчни сълзи...

•••

На тези, които ме обичат или са ме обичали...

Живота на дъх изживях.
И щастлив бях. А в мъка
не мразих.
Не изгубих душата си.
Малко живях.
Но приятел в беда
не оставих.

Нощи будувах, завит от кошмари.
Дни преживях в тъга.
С болката луда пуших цигари,
скрит от света в самота.

Сега, преди края,
със поглед ви търся,
останал без глас да крещя.
Приятели, питам,
лошо ли сторих?

Къде сте?
Отивам да срещна смъртта.

•••

На.....

Щом облаци скрият окото бакърено
и бухалът сам заговори с нощта,
щом вятърът любещи пръсти зарови
в коси от зелени листа...

Ще пръсна над сънени хълми душата си,
незрящ ще се вирам, покрит с тъмнина.
В Луна ще превърна светлика в очите си,
Теб ще прегърна преди да умра.

•••

Цял живот търся две очи, в които след залез да
откривам Слънцето.